

BAL TUTAN PARMAĞINI YALAMALI MI?

Tuttuğu bal kendi

balıysa yalar ama bu söz onun için söylenmemiştir. Burdaki bal; başkasının, parmak ise daha başkasınındır. Sanırım murad edilenle bizim anladığımız mananın çok farklı olduğu en güzel örneklerden birisi bu atasözüdür. Bazen, nasıl işimize gelirse öyle anlıyoruz ya da anlamak istiyoruz. Çünkü maksadımız hakikati

bulmak değil yaptığımız işe kılıf uydurmak ve vicdanen kendimizi rahatlatmaktır. Bu söz, özü

itibariyle negatiftir ve aslında uyarı anlamındadır. Tutulan balın yani emanetin parmağına

bulaşabilme tehlikesine dikkat çekmek içindir. Yani bal tutanın özellikle kamu, vakıf, yetim malı tutuyorsa parmağına dikkat etmesi gerektiğini ifade için söylenmiştir. Ancak halk arasında bu “bal tutuyorsan parmağını yalama hakkın var” diye yorumlanıyor ve tabi bal tutanın parmağını yalamasına müsamaha ile bakılmasına sebep oluyor.

Burdaki bal zahiren

tatlı ancak aslında zehir olan ve iflah etmeyen bir baldır. Eskiden birisi birisine düşman olduğunda gidip vakıf malından ya da yetim malından bir avuç toprak getirip bahçesine atarmış ki adam helak olsun! Tuttuğumuz şey aslında bal değil de zehir olsa, onu çıplak elle tutarmıyız, elimize bulaşmaması için çok hassas davranmazmıyız, elimize bulaşsa onu yalarmıyız yoksa hemen yıkarmıyız? Peki manevi mesuliyeti ve ahirette hesabı çok ağır olan kamuya ait bir mal, kişiler için bal mıdır yoksa zehir mi?

Şimdi düşünelim “bal

tutuyorsam parmağımı yalamaya hakkım var” anlayışı nelere kapı acar?

Bir kamu ya da

vakıf yöneticisi veya kamuya ait bir gücü ya da parayı kontrol eden bir görevli bu düşünceyle hareket ederse ne olur? Kesesini doldurmak, kendi yakınlarına menfaat temin etmek, işi ehline ve layık olana değil yakınlarına vermek, sevmediği insanları elindeki güçle cezalandırmak vs vs. Eee ne de olsa bal tutanın parmağını yalaması hak!.., o da hiç çekinmeden parmağını bandıra bandıra yalıyor ve huzurlu bir toplumun ve güçlü bir devletin temelleri olan helal

lokma, emanete hıyanet etmemek, işi ehline vermek, adalet, çalışmak gibi erdemler yok oluyor. Tabi bunlarla beraber neslimiz, geleceğimiz de yok oluyor. Emanetçilik zor

iştir ve kolay kolay kimse öylesi mesuliyetli bir görevi üstlenmek istemez ama günümüzde maalesef herkes bir köşe kapmak, bir makam sahibi olmak için yarışıyor. Vatanimıza, milletimize hizmeti kendine şiar edinmiş, hamiyetli, gayretli, milli ve manevi değerlerimizle mücehhez kıymetli kimseleri tenzih ederim ancak geçmişinde şaibeleri olan hamiyetten habersiz bazı kimselerin dört – beş yılda alacağı maaşın on belki yüz katını seçim kampanyasında harcamasını nasıl izah edebiliriz? Bunun sebebi bal tuttuğu parmağını yalamak hevesi olabilir mi? Ya da hani derler ya “kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez!..”

Peki bu kadar büyük

bir hatayı neden yapıyoruz? Hesabının çok ağır ve zor olacağını bile bile neden parmağımızı bala daldırıp duruyoruz? Zannediyorum burada bizi yanıltan şey,

birisinin muaccel (acele) diğerininse

genellikle müeccel (ecele bağlı) olmasıdır. Yani insan parmağını yalayınca balın tadını hemen alıyor ama hesabını ahirette verecek. Dolayısıyla sanki hiç ölmeyecekmiş gibi o gün çok uzak ya da hiç gelmeyecekmiş gibi davranabiliyor.

Gerçi

bazen daha bu dünyada da cezasını buluyor ama balın anlık tadı her şeye galip geliyor!..

Aman dikkat bal zehirli!